

2018

TRAPSAVEC

Oheň míru

„Že není nikomu podobná? Mně!“ Hrdě se rozhlídl.

„Ubohý dítě...“ zachechtal se Sam.

Andy se rozmáchl a málem spadl, ale Zelenec mu stihl dát za záda ruku. „Lidi... Ta je tak krásná...“, rozněžnil se pak, potom hlavu spustil mezi nohy a začal klimbat.

„To je vůl...“ zachechtal se Zubr, „prvně, že je mu podobná a potom, že je krásná...“

„Až budeš otec, pochopíš,“ poučil ho Abbé. „Apropo, u nás v ulici je jedna slepá a hluchoněmá. Třeba by si dala říct.“ Zachechtal se taky : „Jenom nevím jak...“

„Co to meleš, ty nádhero?“ rozzuřil se Zubr, „můžu mít ženskejch pytel!“

„Tak proč nemáš?“

„Protože nechci, rozumíš?“

„No jo...“

Paní a slečny se rozesmály a Betty se ušklíbla: „Náš gigolo...“ a Zubr zařval svým vychlastaným hlasem, „co do mě rejete“? a Mártý rozdrnkal mandolínu: „holky, holky jdou, to je k zbláznění ...“ Přidaly se kytary s basou a zapikovalo bendžo...

Smích se vracel ozvěnou od zarostlých stěn starého lomu, v němž hořel výroční oheň, a který už byl léta domovem osady Bílá hvězda, zbudovavší tu svůj srub nazvaný, podle slavné předlohy, Fort Reliance.

Kolem ohně sedělo devět místních a k osmdesátce hostů. Bílá hvězda byla stará a známá osada.

Rozkladitý Zubr si ulevoval u houštiny, kam si od ohně odskočil. Zatvářil se spokojeně, nadnesl se na špičkách a začal si zapínat poklopec, když oči již přivyklé tmě, zaregistrovaly v houšti nějaký pohyb. Zadíval se pozorněji a mezi větvičkami nevelkého smrčku uviděl znovu se pomlet maskáčovou blůzu. Na tváři mu vyrašil škodolibý škleb:

„Co tam děláš, ty bejku?!“ zaryčel svým volským basbarytonem.

Houští se rozhrnulo a vylezl milicionář se samopalem.

Zubr zaryčel znovu, tentokrát neartikulovaně, a utekl k ohni. Tady chytil za rukáv Abbého a začal s ním lomcovat: „Ty vole, má samopal!“ a Abbé měl oči navrch hlavy.

A měl je ještě víc, když se kolem rozsvítily světlomety, v jejichž světle bylo vidět postavy, spouštějící se po lanech do lomu, ze tmy vystoupili další ozbrojení milicionáři a příslušníci Veřejné bezpečnosti a ozval se autoritativní hlas:

„Nepokoušejte se uniknout! Jste obklíčeni!“

Načež všichni trempíři povstali jako žáci ve třídě, zdravící přišedšího pedagoga.

„Kdo jste?“ na oplátku zahulákal rozlícený Abbé, „a co je to tu za manévry?“

Nikdo z příslušníků ani z milicionářů mu však neodpověděl, tohle právo měl zřejmě pouze onen člověk s autoritativním hlasem.

Ten teď přicházel v doprovodu důstojníka Bezpečnosti a zřejmě velitele Lidových milicí.

„Moc si nevyskakujte!“ ut’al Abbého, „my už se vám podíváme na zoubek!“

„To bych teda opravdu rád věděl proč!“

„Vy jste mluvčí tady toho spolku?“ ukázal kolem ohně.

„Řekl bych, že jo.“

„Tak mi ukažte doklady...“ Znovu přešel očima celou společnost: „Všichni si připravte doklady!“

„Mám je ve srubu.“

„Tak prosím...“ pokynul mu a začal přecházet, pozorujíc své ovečky a milicionáře, nemilosrdně provádějící kontrolu totožnosti zbývajících osmdesáti osmi.

„Gestapo hadr...“ zavrčel si pod nos Abbé a pokračoval do srubu.

Podal velícímu občanku: „To nás někdo udal jako teroristy?“

Ten od ní zvedl oči: „To není vaše starost, pane Vozdecký. Pracujete v...“ sklopil pohled a listoval v průkazu, „...v Prefostavu?“

„Jak vidíte,“ přisvědčil, „už osmnáct let.“

„Jako co?“ Zaklapl průkaz a vrátil ho Abbému.

„Jako d’as.“

Ztuhl: „Tak já jsem vám pro srandu ...“

„Rozhodně ne. Ale vpadli jste sem, jako bychom byli banda hrdlořezů, nebo feťáků. To není normální.“

„Kdo o vás ví?“

„Rozhodně hajnej Váša. Včera jsem s ním mluvil. Kdybych nemluvil, stejně o nás ví. Scházíme se každý rok v tuhle dobu a tohle je jeho rajón.“

„Jste někde organizovaní?“

„Ne.“

Tohle se mu nelíbilo. Tolik lidí se jen tak sešlo – to smrdí.

„Proč jste se tu sešli?“

„Jsme kamarádi.“

Velící se zatvářil ironicky: „Tolik?“

„Když máme brigádu na sázení stromků, je nás i víc.“

„Podívejte, tohle...“

Přerušily ho křik a hluk hádky.

„Co s ním třeseš jako se švestkou?!“ Rozzuřený Zubr odstrčil mladého příslušníka v maskáčích, pokoušejícího se nevybíravě probrat Andyho.

V příslušníkovi zabouřila mladicko-služební horkokrevnost a začal na něj řvát, načež Zubr přiblížil obličej až těsně k jeho: „Neser!“

Andy se kýval, sedíc obkročmo na kládě a vůbec netuše, oč jde, pokoušel se zaostřit na mladého policistu: „Chceš nakopat...?“

Příslušníkovi přispěchali na pomoc kolega a dva milicionáři a proti nim hrozivě vystoupili okolní trampové.

„Co je to tam?“ Velicí rychle přenesl pozornost, kde doteď klidně probíhající kontrola hrozila překlomit se v konflikt.

„Soudruhu kapitáne, tady ten je jako slíva,“ žaloval mladík, „a tenhle...“ ukázal na Zubra, „mi brání ve výkonu a teď mi vyhrožuje.“

„Kdo ti vyhrožuje, mladej?“ zeptal se svým šmirglovatým hlasem Zubr, „ale nebudeš mi s kamarádem třást.“

Kapitán ukázal na Andyho: „To je normální?“

„Ale ne. Je otec dva dny,“ vysvětlil Abbé.

„Hm...“ Kapitán přejel pohledem už zase klimbajícího Andyho, „to by z něj měla rodička radost. A vy se kroťte!“ houkl na Zubra, „nebo vás zajistíme.“

Obrátil se na Abbého: „Měli jste za povinnost akci ohlásit a nechat si ji povolit. To jste neudělali.“

„Ale tohle místo už v katastru Mořetín nemá.“

„S tímhle nemá Mořetín co dělat.“

„Já, že tam předsedu místního výboru moc dobře znám.“

„Nediskutujte. Až skončíme, zalijete oheň, sbalíte si věci a odchod. Vy jste asi vedoucí místní party, ten jejich šerif, ne?“

„To jsem,“ přikývl Abbé.

„Takže zodpovídáte za uhašení ohně a pořádek kolem. Jasný.“

„Jistě. Ale já tu jiný povolení mám.“

Kapitán rychle vzhlédl: „A od kohopak?“

Abbé vytáhl z bundy složený list papíru a mlčky mu ho podal.

Rychle ho přehlédl a pak ještě jednou pozorně. Potom ho opět složil a podal mu ho zpátky:

„Ale o tomhle v Mořetíně neví.“

Abbé se ušklíbl: „Pochopitelně...“

Kapitán zhlédl na své ovečky a zaburácel stejně autoritativním hlasem jako předtím na trempíře: „Mládenci! Končíme! Dáme si odchod.“

Ti teď překvapeně zůstávali stát a obraceli se k němu.

„Jak jste slyšeli. Končíme.“ Ukázal Abbému na náprsní kapsu paragánské bundy, kam uložil zpátky papír: „Tohle si ověřím ...“

„Jistě...“ pravil lehce výsměšně Abbé.

Kapitán po něm ještě jednou přešel bezúsměvným pohledem, otočil se a odcházel. S ním i důstojník Bezpečnosti, jenom milicionář zůstal stát a čekal. S posledním pak odešel i on ...

„Teda...“ pravil ulehčeně Sahib, stojící za Abbém, „prosím tě co's mu to dal?“

Abbé sáhl do kapsy a podal mu složený list.

Sahib ho rozložil a četl: ... bla bla bla ... Povolení: Ve dnech 21. – 23. 5.1982 povolují uspořádat setkání účastníků lesních brigád v polesí Vejměty-Úvalov. Po dohodě se zástupcem lesní správy se setkání uskuteční na tábořišti v lesích nedaleko obce Mořetín, včetně táborového ohně ze soboty 22. na neděli 23. 5. Městský tajemník KSČ v Zadní Štráfli Jindřich Krupička. „To je teda frajer, ten Krupička...“ prohlásil uznale a podíval se na Abbého, „kdo to je?“ Abbé se zazubil: „To je švagr ...“

Jiří Havlíček – Brixen (Jihlava)

3. místo – Próza nad 23 let